

frem med den og sige, at hans egentlige Ønske er, at den udøvende Magt skulde lægges i Hænderne paa dette 8 Mands Udvalg. Det kunde vi saa tale om. Saa kunde vi jo høre, om det vilde falde indenfor vor forfatningsmæssige Ordning, at Rigsdagen saaledes traadte frem som den udøvende Magt. Men det er det, det ærede Medlem i Øjeblikket hele Tiden peger paa, at dette Udvalg kan jo sidde og ordne det; disse 8 Mænd fra forskellige Sider kan ordne det og træffe Bestemmelse. Ja, hvis det ærede Medlem vil, at den udøvende Magt skal lægges i et Rigsdagsudvalgs Haand, saa lad det ærede Medlem bringe Forslag frem derom. Saa kan vi høre, hvilken Tilslutning det vil finde indenfor Rigsdagen.

Dernæst taler man om de Vanskeligheder, som kan opstaa for Lovens Afvikling i Sommertiden. Hvad har da det ærede Medlem at sige? Det ærede Medlem svarer: Ja, opstaaer der saadanne Vanskeligheder, kan vi jo forny Loven. Altsaa, vi kan først afskaffe den fra en bestemt Dato, og hvis der viser sig at være Vanskeligheder, kan vi forny den. Men er det da ikke en for ældre og erfarne Politikere forstandigere Maade at handle paa at vælge et Tidspunkt, hvor det er sandsynligt, at disse Vanskeligheder ikke vil opstaa? Hvis det endda var muligt for de Herrer at paa-vise en eneste Grund til, at det er ønskeligt og nødvendigt at ophæve den nuværende Fremgangsmaade vedrørende Handel og Industri midt i Sommeren, medens det maa erkendes, at den for Landbrugs-erhvervet paa ingen Maade kan ophæves før 1. November! Hvis der kunde anføres en eneste Grund — men ikke en eneste Grund er anført derfor —, saa er det muligt, at man kunde modsige de Herrer og da overbevise dem. Men det er jo tænkeligt, at Aarsagen til, at der ikke anføres nogen Grund, er den, at man ikke ønsker at blive overbevist, fordi man har en Hensigt med sit Standpunkt, nemlig at fremtvinge en Konflikt. I saa Fald er der intet at gøre. Men jeg fastholder, at i det Forslag, som er lagt her paa Tingets Bord, er der tilbudt en saa forsvarlig Afviklingsform, at jeg gad vide, hvem der tør paatage sig Ansvaret for, ved at afvise den, at kaste Landet ind i en Konflikt igen.

Harald Jensen: Den ærede Ordfører syntes ikke om, at jeg udtalte Mistillid til Landstingets Flertal, og henviste til, at Landstinget nu bliver valgt ved almindelig Valgret. Men jeg maa dog føje dertil, at

Landstinget ogsaa bliver valgt paa indirekte Maade, og jeg turde maaske ogsaa føje til, at der i Grundloven anvises Landstinget en noget tilbagetrukket Plads, idet Hovedindflydelsen paa Landets finansielle Lovgivning lægges i Folketinget — en noget tilbagetrukket Plads, som jeg for øvrigt synes, at det ærede Landstingsflertal har forladt ved den Aktion, det nu har indledet. Jeg vil sige til den ærede Ordfører, og selv om det skulde vække hans Misbilligelse, vil jeg tillade mig at sige, at hele den Aktion, som er foregaaet i den senere Tid, kun er Udslag af Mistillid hos Landstingsflertallet til Folketingets Flertal.

Ordføreren (Jørgen Pedersen): Den ærede sidste Taler gjorde mig opmærksom paa, at Landstinget ogsaa, foruden at vælges ved almindelig Valgret, delvis vælges paa anden Maade. Det er mig ikke ubekendt, men det er heller ikke det ærede Medlem ubekendt, at den almindelige Valgret ved sidste Valg har besat Flertallet i dette Ting.

Den højtærede Minister forekom mig at være i Færd med at arbejde sig op til et Standpunkt, som jeg synes, vi ikke skulde ind paa. Den højtærede Minister mente at kunne slaa fast, at det maatte være min Hensigt at skabe en udøvende Magt gennem et Rigsdagsudvalg. Jeg tror ikke, at jeg ved nogen som helst Ytring har givet Anledning til den Opfattelse. Den udøvende Magt ligger ifølge Grundloven hos Kongen, d. v. s. Regeringen, den lovgivende Magt hos Rigsdagen, og den lovgivende Magt skal i dette Tilfælde træffe de Afgørelser, som indstilles af det paagældende Udvalg. Jeg har ikke tænkt mig og heller ikke sagt, at det paagældende Udvalg skulde have nogen udøvende Magt. Det skal være raadgivende, vejledende, det skal paa Grund af den Indsigt, det erhverver ved stadig at beskæftige sig med disse Forhold, give Regeringen og Rigsdagen Anvisning paa de Foranstaltninger, der kan undværes, og dem, som det er nødvendigt at opretholde. Rigsdagen tager derefter sin Beslutning, og det behøver ikke at føre til, at Rigsdagen skal beslutte hver Dag, snart om et, snart om et andet. Det kan meget godt og praktisk indrettes saaledes, at der med Mellemløb, naar noget foreligger, kan træffes Bestemmelse under eet om flere beslægtede Forhold, og kommer der noget, som det er nødvendigt at træffe Afgørelse om i Øjeblikket, saa har Ministeren jo Myndighed, han kan jo skride ind naar